

De ridder draagt zijn kruis. Imaginatio Semper Patria Nostra.

Nu hoorde hij plots luide voetstappen en de snelle ademhaling van personen die kwamen aangelopen door de middenbeuk. Hij klapte het notaboekje dicht en keek naar de achterwand die hij daarnet had voelen kraken. Hij zag een barst in het hout, pakte zijn gevechtsmes en wrikte het net ver genoeg open tot hij het notaboekje ertussen kon schuiven. Dan drukte hij het hout met zijn vingers krachtig aan, zodat de barst bijna onzichtbaar werd.

De voetstappen waren nu vlakbij. Hij hield onmiddellijk zijn adem in en dook in elkaar in de biechtstoel. Toen werd alles zwart voor zijn ogen...

BRUSSEL_ TEMPELSTRAAT_ WILLIAM EN ANNETTE

Twee en een half uur later reden William en Annette het nieuwe NAVO-gebouw voorbij aan de Leopold III-laan.

“Kom je mee naar de OCR?” vroeg William heel voorzichtig en zonder haar aan te kijken.

“Neen.”

Hij pijnigde zijn hersenen, want hij wilde niet nog eens de verkeerde vraag stellen. Net op het moment dat hij iets wilde zeggen, vroeg ze of ze een paar dagen bij hem mocht logeren. Hij keek haar geschrokken aan. “Heb ik iets verkeerd gevraagd?” vroeg ze onthutst.

“Neen, neen,” antwoordde hij snel, “ik wilde net hetzelfde voorstellen en ik kreeg heel even het gevoel dat je mijn gedachten aan het lezen was. Ik werd er zowaar bang van.”

“Jij, bang?” lachte ze.

Hij knikte.

“Dus,” zei ze, “het is oké?”

“Natuurlijk is het oké”, reageerde hij snel.

“Ik blijf liever nog een paar dagen uit beeld”, legde ze uit.

William wist niet goed hoe hij daarop moest reageren, hield zijn blik strak op de weg gericht en deed alsof hij uitermate geconcentreerd bezig was.

“Hoe wil je dat doen?” vroeg hij als een kat die om de hete brij heen probeert te lopen.

“Gewoon,” antwoordde ze, “door in jouw loft te blijven.”

“Euh... oké”, gromde hij.

“Jij neemt zelden of nooit iemand mee naar jouw loft, toch?”

Hij knikte.

“Ik kan me trouwens niet herinneren dat ik er ooit al geweest ben”, ging ze verder.

“Zelfs Walker is nog niet in mijn loft geweest”, antwoordde hij zonder haar aan te kijken.

“Niemand dus.”

“Inderdaad,” zei hij, “er is nog niemand van de Company in mijn loft geweest.”

“Waarom niet?”

“Ik ben nogal op mijn privacy gesteld.”

“Ik denk veeleer dat jij een sloddervos bent”, lachte ze.

William reed de auto tot vlak voor een oude, verweerde garagepoort.

“Woon jij in dit sjofele pand?!” riep ze.

William knikte, pakte zijn smartphone en opende een app waarmee hij heel wat domotica in zijn loft kon aansturen. Annette zag de poort vlot opendraaien en wist met haar verbazing geen blijf.

“Jij hebt... de garagepoort gewoon met je smartphone geopend...”

Hij knikte opnieuw en reed de wagen naar binnen.

“Wat ga ik hier nog allemaal beleven?” stamelde ze zachtjes.

Ze stapten uit en William nam Annettes bagage uit de kofferruimte van de auto.

Toen ze merkte dat dat een beetje tegenviel, gaf ze op subtiele wijze aan dat ze in Amsterdam een paar souvenirjes gekocht had.

“Kom”, zei hij terwijl hij via een beveiligd sas doorliep naar een oude goederenlift van het pand met nummer 19.

Hij trok een oud uitziend traliewerk open, stapte op een verweerd industrieel laadplatform en gebruikte opnieuw zijn smartphone om het ding aan te sturen.

Annette kon haar ogen niet geloven toen hij de deur van zijn loft openmaakte en haar hoffelijk als eerste naar binnen liet gaan.

“Jij, ongelooflijke stiekemerd...”

“Wat?” vroeg hij.

“Iedereen laten geloven dat je een ongelooflijke kluns bent en zie dat hier nu eens.”

BRUSSEL_ KMKG_ MIKE EN ALEXANDRA

“Alexandra,” zei Mike toen hij met de directrice van het KMKG aan de grote vergadertafel in haar kantoor zat, “moet ik me zorgen maken over jou?”

Ze keek hem met grote ogen aan en schudde haar hoofd.

“Zorgen maken?”

Hij keek haar rustig aan en bestudeerde haar lichaamstaal, omdat hij daaruit vaak meer informatie haalde dan uit wat er gezegd werd. Alexandra schoot in de lach.

“Oké,” zei ze, “ik denk dat ik het begin te begrijpen.”

“O ja?”

“Ik liep er deze morgen een beetje gestresseerd bij wegens het overleg dat ik met de minister van Cultuur zou hebben, en heel dat gedoe met die ladder was er even te veel aan.”

Hij knikte.

“Weet je,” ging ze verder, “Britt is een prima kracht en ik waardeer haar enorm, maar de timing met die ladder was gewoon ongelooflijk slecht. Ik ga me trouwens later op de dag nog even excuseren bij haar, want ik besef nu dat mijn reactie overdreven was.”

“Dat zou getuigen van echt leiderschap,” antwoordde hij.

Ze knikte.

“Toch denk ik dat je nog steeds een beetje in de war bent, niet?” vroeg hij plagerig.

“Wat nu weer?”

“Je hebt me nog geen koffie aangeboden en je weet dat ik jouw koffie zo graag drink,” lachte hij.

“Deugniet,” reageerde ze. “Kom, we lopen naar de kitchenette. Daar kan je zelf je koffie maken.”

“Ben je zeker dat er geen inbraak geweest is?” vroeg Mike uiteindelijk

toen hij zijn Nespresso naar de mond bracht.

“Maar natuurlijk,” antwoordde Alexandra, “er is niet ingebroken. Mocht er een incident geweest zijn, dan had ik wel een rapport of, in extremis, een telefoontje gekregen.”

“Dat dacht ik ook.”

“Hebben jullie de informatie gekregen van Pierre?”

“Pierre wie?” vroeg Mike.

“Pierre,” zei Alexandra, “de verantwoordelijke van de onderhoudsdienst. Hij houdt zijn planning met de grootste precisie bij. Hij is vroeger nog adjudant of commandant bij het leger geweest en alles is bij hem strak georganiseerd en opgevolgd. Soms word ik er gek van, want hij rapporteert elke afwijking, tot in het kleinste detail.”

Mike glimlachte even.

“Zou het kunnen dat Pierre een steek laten vallen heeft en dat wil verdoezelen?”

“Onmogelijk,” reageerde Alexandra snel, “onmogelijk. Pierre zou liever ontslagen worden dan zoiets te doen.”

“Je hebt wel veel vertrouwen in die man,” zei Mike.

“Vertrouwen, ja, maar ik hou hem ook in de gaten, vandaar dat ik zo zeker ben,” antwoordde Alexandra.

“Wat bedoel je precies?” vroeg Mike.

“Ik laat mijn secretaris regelmatig een controle doen,” zei ze, “zowel tijdens de werkuren als erbuiten. We hebben nog nooit een onregelmatigheid ontdekt in het werk van Pierre.”

“Zijn er dan anderen bij wie dat wel het geval is?”

“Zeker weten,” reageerde Alexandra snel.

“Moet ik iemand door de molen halen?”

“Mike,” zuchtte Alexandra, “laat het nu rusten. Er is niets gebeurd behalve dat Britt deze ochtend een ladder tegen de muur gevonden heeft.”

“En een raam dat zomaar openstaat,” herinnerde Mike haar.

“Ja,” antwoordde ze, “een open raam, maar je zou eens moeten weten hoe vaak een vakman een raam laat openstaan ’s avonds. Ik kan je tonnen rapporten geven van de nachtwakers die ’s nachts tijdens hun ronde een raam moeten sluiten en dat rapporteren. Ik nodig je uit om er eens bij te zijn als zo’n onderaannemer het mag komen uitleggen bij Pierre. Weet

je, ik lees die prullen allang niet meer.”

“Oké, als jij er zeker van bent,” besloot Mike, “dan ga ik maar weer eens terug naar kantoor. Ik mag mijn mannen ook niet te lang alleen laten.”

“Mannen”, lachte Alexandra.

Mike gaf zijn goede vriendin een knuffel en liep het museum uit.

BRUSSEL_ DE OCR_ THE VANDIESEL COMPANY

Toen Walker na zijn babbel met Mike terug de OCR binnenkwam, voelde hij dat de sfeer helemaal onder het vriespunt zat.

“Hij heeft me daar met die twee mannen van de federale politie opgezadeld en is er met hun baas vandoor gegaan!” riep Odile terwijl ze op haar stiletto's door de OCR ijsbeerde.

Iedereen probeerde ernstig en supergeconcentreerd met iets bezig te zijn.

“Twee uur heb ik daar gewacht bij die twee mannen die van geen kanten wisten wat ze met mij moesten aanvragen!”

“En denk je dat wij dat wel weten?” gromde Willy net iets te luid, want iedereen keek ostentatief in zijn richting en daarna draaiden alle hoofden zich naar de deur.

“Waar heb jij gezeten?” vroeg de baas.

Walker voelde de bui al hangen, maar was niet van plan om zich zomaar te laten slachtofferen.

“Mike wilde mij spreken over een belangrijke zaak...”, antwoordde hij, “... onder vier ogen...”

“In ‘In den Blauwen Lemmen’, zeker?” voegde Mae eraan toe.

Billy kon zich niet meer bedwingen. De lachtranen liepen al uit zijn ogen en hij kon elk moment uitbarsten in een schaterlach. Hij stond op en liep snel naar het toilet.

“Wat heeft die?” vroeg de baas.

“Ik denk dat hij iets verkeerd's gegeten heeft en nu moet...”, antwoordde Willy met een uitgestreken gezicht in een poging om zijn opmerking van een halve minuut voordien te doen vergeten.

Op dat moment hoorden ze allerlei rare geluiden vanuit de toiletten komen.

“Zie je wel,” zei Willy, “het komt er allemaal uit.”

Mae keek hem met dwingende blik aan. Willy begreep de hint en hield zijn mond.

“Waar wilde Mike je dan over spreken?” ging de baas verder.

“Hij was net terug van het museum aan de Cinquantenaire,” antwoordde Walker in alle eerlijkheid, “maar hij wilde me vooral spreken over Annette.”

“Willen jullie nu eens Frans spreken, zodat ik er ook iets van begrijp?” klaagde Odile.

“Zitten en zwijgen”, zei de baas kortaf.

Odile had het misschien niet letterlijk begrepen, maar de boodschap was desalniettemin aangekomen. Ze ging zitten, beet op haar lip en staarde strak voor zich uit.

“Laten we even een kop koffie halen in de keuken”, zei de baas tegen Walker.

“Mae,” zei de baas, “ga jij even poolshoogte nemen bij Billy in het toilet?”

“Euh...”

“We doen dat samen wel even”, zei Willy snel voor Mae ook maar iets anders kon zeggen.

De baas knikte en liep achter Walker aan naar de keuken.

Een paar minuten later zaten Billy, Mae en Willy terug in de OCR. Het hek was helemaal van de dam, want nu hadden ook Willy en Mae alle moeite van de wereld om zich te beheersen. Ze zaten alle drie op hun lip te bijten om niet opnieuw in de lach te schieten.

Odile beet ook nog steeds op haar lip, maar dan wel uit pure frustratie.

“Goed,” zei de baas terwijl hij met Walker terug de OCR in kwam, “blijkbaar is er vanmorgen een incident geweest in het Koninklijk Museum voor Kunst en Geschiedenis.”

“Dan is het aan de politie om dat uit te zoeken”, kwam Odile ongevraagd tussen.

“De politie heeft dat uitgezocht, Odile,” zei de baas geërgerd, “maar als de directrice van het museum geen klacht neerlegt, kunnen ze verder niets doen.”

“Maar als er geen klacht neergelegd is...”, begon Mae.

“... wil dat niet automatisch zeggen dat er niets aan de hand is, Mae”,

reageerde de baas. “Mike is daarjuist nog met de directrice gaan praten en volgens haar gaat het om een vergetelheid van een werkmans. Mike heeft er een slecht gevoel bij, maar kan zelf niets meer uitzoeken. Daarom...” “... heeft hij aan Walker gevraagd of wij eens een kijkje kunnen gaan nemen?” veronderstelde Billy.

“Inderdaad”, antwoordde Walker.

“Oké,” ging de baas verder, “Walker, dan stel ik voor dat jij met Odile naar het museum gaat om discreet een kijkje te gaan nemen.”

“Als bezoekers van het museum, dus?” vroeg Walker heel meegaand.

De drie anderen keken Walker en de baas vragend aan. Ze begrepen er niets meer van.

“Inderdaad,” antwoordde de baas, “als nieuwsgierige toeristen.”

“Kom,” zei Walker tegen Odile, “tijd om aan de slag te gaan.”

Odile keek hem boos aan en maakte geen aanstalten om op te staan.

“Kom,” zei Walker opnieuw, “tijd om aan de slag te gaan.”

“Maar...”, reageerde ze, “zo kan ik toch niet...”

“Jawel,” antwoordde Walker, “dat is de perfecte outfit om undercover als toeriste met mij naar het museum te gaan.”

BRUSSEL_ TEMPELSTRAAT_ WILLIAM EN ANNETTE

Annette liep Williams loft in en kon haar ogen niet geloven.

“Wauw,” zei ze, “een oldskool museum waar je in de sofa mag neerploffen, een eeuwenoud manuscript kan openslaan met je ene hand terwijl je met de andere de gigantische flatscreen aanzet.”

William keek haar niet-begrijpend aan. Toen ze zich zomaar in de sofa liet vallen, zag ze vanuit haar ooghoek iets wegflitsen en schrok zich een ongeluk.

“Je was bijna op Flodder gaan zitten”, lachte William.

“Flodder?!”

William liep naar de andere ruimte en kwam terug met een zwarte poes in zijn armen.

“Heb jij een kat?”

“Dit is Flodder,” zei William, “mijn steun en toeverlaat in goede en kwade

dagen.”

“Dat...”

“... wist je niet, hè?” lachte hij.

“Mag ik...”

“Geef haar even de tijd om aan jou te wennen.”

Annette begreep perfect wat William bedoelde. Ze had zelf ook nog wat tijd nodig om te wennen.

“Kom,” zei William, “ik zal je even rondleiden.”

Hij opende een raam en zette Flodder buiten. Annette stond op en liep naar hem toe.

Een halfuur later zaten ze aan de grote, massieffhouten keukentafel en dronken een glas wijn. Annette was sprakeloos. Ze had zich tot nu toe nooit afgevraagd waar en hoe William woonde. Voor haar was hij altijd de kluns van de bende geweest en de beste vriend van Walker.

Ze overliep in gedachten de toer die William haar net gegeven had en kwam tot een bizarre conclusie, of beter gezegd tot een vraag, maar kreeg de kans niet om ze te stellen.

“Wil je iets eten?” vroeg hij.

“Eigenlijk heb ik wel honger”, antwoordde ze.

William schonk haar glas nog eens vol en stond toen op. Ze haalde diep adem en probeerde in gedachten een antwoord voor te bereiden, zodat het heel natuurlijk en heerlijk nonchalant zou klinken als hij zijn telefoon zou nemen en haar zou vragen wat ze wilde bestellen.

“Waar heb je zin in?”

“Wat ga je bestellen?” flapte Annette er zonder wachten en nadenken uit.

William schoot in de lach.

“Bestellen?”

“Ja,” zei ze, “wat ga je bestellen? Pizza, chinees of...”

“Annetje,” antwoordde William met een pruillip, “je bent te gast ‘chez William Vandiesel’. Hier komen geen afhaalmaaltijden binnen.”

Nu was ze helemaal de kluts kwijt en keek hem als een onnozele geit aan. Hij knipte, net als een hypnotiseur, even met zijn vingers om haar terug naar de realiteit te brengen.

“Euh... sorry.”

“Vertel me nu gewoon wat je graag wil eten”, lachte hij.

“Ik... euh... wat stel je voor?”

William pakte haar bij de hand en leidde haar als een volleerde gentleman naar de salon. Hij stopte de afstandbediening van de grote televisie in haar handen en verdween naar de keuken.

Een halfuurtje later stak hij zijn hoofd in de deuropening en zag dat ze in slaap gevallen was. Hij legde zijn hand op haar schouders, maar trok ze snel terug toen ze met een ruk wakker schoot.

“Rustig,” zei hij zacht, “je was in slaap gevallen.”

“Euh?”

“Het eten is klaar”, zei hij.

Annette stond lichtjes wankelend op en liep naar de keuken. William hield haar stoel klaar, zodat ze meteen kon plaatsnemen, en liep toen snel even naar de salon om haar wijnglas te halen. Op tafel stond een grote wok.

“Brusselse stoemp van groene kool met boerenworst van beenhouwer Herman”, presenteerde hij terwijl hij Annettes verwarmde bord vol-scheppte.

Annette boog een beetje voorover en voelde een heerlijke geur haar neus prikkelen die ze niet kon thuisbrengen. Ze kon niet wachten. Ze nam haar vork en stak een veel te grote hap van de warme brij in haar mond. William zag hoe ze rood aanliep en haar mond wijd opende om zo veel mogelijk koude lucht naar binnen te happen. Hij schoot in de lach en schonk zich ook een glas wijn in.

Daarna aten ze zwijgend hun bord leeg en keken elkaar nagenoeg niet aan. Annette wist niet goed hoe ze haar vraag moest stellen en vooral niet hoelang ze er nog mee kon wachten.

BRUSSEL_ VOSSENPLEIN_ WALKER EN ODILE

“We nemen de 27 aan het Vossenplein en stappen af bij Nerviërs”, zei Walker.

Hij trok er zich geen fluit van aan of Odile hem gehoord had of niet en

stapte rustig door in de Rue Blaes. Achter zich hoorde hij het getik van de hakken van de stiletto's en kreeg weer een glimlach om de lippen.

“Is het goed dat ik even andere schoenen ga aantrekken?”

Eindelijk, dacht Walker bij zichzelf en hij had zin om eraan toe te voegen dat ze haar hele outfit mocht veranderen, maar plots kreeg hij een ander idee.

“Eigenlijk zou het ideaal zijn als jij als een kunstkenner uit de Franse beau monde naar het museum gaat”, antwoordde hij.

“Dus?”

“Ik denk niet dat het een goed idee is dat je van schoenen gaat wisselen”, zei Walker.

“Chique kunstkenner uit de Franse beau monde op stiletto's gaan niet met de bus naar een museum”, sneerde Odile.

“Oké,” gaf Walker toe, “1-0 voor Odile.”

“Wat mompelde je daar?”

“Ik zei dat het oké is dat je andere schoenen gaat aantrekken”, gromde hij.

“Ik ben zo terug”, zei ze opgelucht.

“Ik zie je op het Vossenplein.”

“Waar?”

“Ginder op het grote plein”, antwoordde Walker terwijl hij recht voor zich uit wees.

Odile knikte. Net op het moment dat ze naar binnen wilde lopen, ging haar telefoon over.

“Telefoon”, gromde Walker.

Odile pakte de gsm uit haar handtas, keek naar de display en liep toen een paar meter bij Walker vandaan voor ze de oproep beantwoordde.

Walker zag haar lichaamstaal veranderen en voelde dat ze plots gespannen was.

“Alles oké?” vroeg hij toen ze even later de verbinding verbroken had en haar gsm weer opborg in haar handtas.

Ze knikte en wuifde zijn bezorgdheid met een gespeeld nonchalant gebaar weg. Hij haalde zijn schouders op.

Tien minuten later stond ze naast hem in een strakke jeans, een losse sweater en met gemakkelijke pumps aan. Walker keek haar met grote

ogen aan.

“Is mijn outfit niet oké?”

“Jajaja”, stotterde hij terwijl hij voor zichzelf moest toegeven dat ze er best oké uitzag.

Toen even later bus 27 kwam aangereden, stapten ze zwijgend op.

“Ik zeg a dakda nog nuut em meigemokt,” zei een man achter hen luidop, “jamais de ma carrière je n'ai pas vu ça.”³⁹

“Vertelt da na nog ni ki”, reageerde zijn kompaan.⁴⁰

“Tu ne m'as pas compris ? Gè weij ni geluisterd, tiens. Toujours la même chose asser e skuu mokke den bus opkomt.”⁴¹

“Surtout quand elle est accompagné par un villain sjnok,” antwoordde de tweede man, “ik geivet toe.”⁴²

Walker draaide zich met een ruk om.

“Monsieur,” antwoordde de eerste man rustig, “on ne parlait pas de vous.”⁴³

“Non, non,” viel de tweede man hem bij, “da gink ni over aa of over aa madam.”⁴⁴

Walker draaide zich opnieuw om en keek strak voor zich uit. Odile keek hem vragend aan en begreep totaal niet waarom hij zich zo bruusk omgedraaid had naar de twee oudere mannen.

“Bon,” ging de eerste man verder, “k zalt nog ne ki vertelle.”⁴⁵

De andere knikte terwijl hij Walker strak in de gaten hield.

“Donc, j'arrive à six heure et demi pil. Gelek as altajid kommek oem zesenalif

toe.”⁴⁶

“Philip, da weitek,” reageerde de andere man, “das al joere azuu.”⁴⁷

“Comme d'habitude je fais mon tour du site.”⁴⁸

De andere man knikte.

“En den zienek doe in iene kie ne peij in e zwet kostuum van deij lier komme gelupe,” zei de eerste man, “incroyable. Ongeluuflijk. Souple comme une panthère noire.”⁴⁹

“Mo”, vroeg de andere man, “vanwoe kwam daane peij den?”⁵⁰

“Il sortait du musée. Hij kwamp uit de musée.”⁵¹

“Alors,” reageerde de andere man, “si je comprends bien. Asseket goe verstoen, kwampem uit... allez, je veux dire qu'il sortait donc par la fenêtre.”⁵²

De eerste man knikte.

“Mais”, ging de tweede man verder, “les fenêtres oen daane kant, das toch op de twiede stoyje?”⁵³

“We zijn er”, zei Odile plots.

Walker schrok, want hij was geconcentreerd de conversatie van de beide mannen aan het volgen.

BRUSSEL_ DE FEDERALE POLITIE_ MIKE EN ZIJN TEAM

Mike zat aan zijn bureau en keek naar de foto die de Mille stiekem genomen had van Odile.

“Heb je al kunnen achterhalen wie ze is?”

39 “Ik zeg je dat ik dat nog nooit meegemaakt heb,” zei een man achter hen luidop, “in mijn hele carrière heb ik dat nog niet gezien.”

40 “Vertel dat nu nog eens”, reageerde zijn kompaan.

41 “Heb je het niet begrepen? Je hebt ook niet geluisterd. Het is ook altijd hetzelfde als er een mooie vrouw op de bus stapt.”

42 “Zeker als er een oude vent bij haar is,” antwoordde de tweede man, “ik geef het toe.”

43 “Mijnheer,” antwoordde de eerste man rustig, “we hadden het niet over u.”

44 “Neen, neen,” viel de tweede man hem bij, “het ging niet over u of over uw vrouw.”

45 “Goed,” ging de eerste man verder, “ik zal het nog eens vertellen.”

46 “Ik kwam dus aan om half zeven, zoals altijd.”

47 “Philip, dat weet ik,” reageerde de andere man, “dat is al jaren zo.”

48 “Zoals gewoonlijk doe ik mijn ronde op de site.”

49 “En dan zie ik daar ineens een vent in een zwart kostuum van die ladder komen kruipen,” zei de eerste man, “ongelooflijk, ongelooflijk. Lenig als een zwarte panter.”

50 “Maar”, vroeg de andere man, “waar kwam die vent dan vandaan?”

51 “Hij kwam uit het museum.”

52 “Wel dan,” reageerde de andere man, “als ik het goed begrijp, kwam hij uit... je weet wel, uit het raam.”

53 “Maar”, ging de tweede man verder, “de vensters aan die kant, die zijn toch op de tweede verdieping?”